

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/39/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511215310
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1511215310.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci navrhovateľov: 1/ U. T., O.. XX.X.XXXX, bytom E. XX, V. a 2/ K. D., O.. X.XX.XXXX, bytom U. N. XX, V., obaja zastúpení: Mgr. Slavomír Slávik, advokát so sídlom Martina Granca 8, Bratislava proti odporcovi: SATUR TRAVEL a.s., IČO: 35 787 201, so sídlom Miletičova 1, Bratislava, zastúpenom: Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s.r.o., so sídlom Miletičova 1, Bratislava, o náhradu škody vo výške 364,50 eur a ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy vo výške 2 774,08 eur, na odvolanie navrhovateľov v 1/ a 2/ rade a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 14.10.2013, č.k. 24C/358/2011-237, jednohlasne (pomero hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Odvolačný súd odvolacie konanie o odvolaní navrhovateľov v 1/ a 2/ rade **z a s t a v u j e .**

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti vo výroku, ktorým bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade 364,50 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 27.10.2010 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku **p o t v r d z u j e a** vo výroku o trovách konania sa **m e n í t a k**, že odporcovi sa **n e p r i z n á v a** náhrada trov konania.

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade 364,50 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 27.10.2010 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, návrh v časti nemajetkovej ujmy zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 741a, § 741b, § 741k ods. 1, 2 a 3, § 54 ods. 2, § 517 ods. 1 a 2, § 11, § 13 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 6 a § 8 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z.z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zájazdoch“) a vecne tým, že odporca ako cestovná kancelária nemohla poskytnúť služby navrhovateľom v 1/ a 2/ rade po začatí zájazdu, ktoré boli dojednané v zmluve o obstaraní zájazdu uzavretej medzi účastníkmi konania, teda neposkytol služby riadne a včas a v danom prípade náhradné služby poskytnuté odporcom boli nižšej kvality než boli uvedené v zmluve, čím mu vznikla povinnosť vrátiť navrhovateľom ako objednávateľom rozdiel medzi zmluvne dohodnutými službami a skutočne poskytnutými službami. Nárok navrhovateľov, spočívajúci v nespotrebovanej časti zájazdu, vyplývajúci z právneho základu nedodržania zmluvných podmienok tým, že odporca zmenou hotela zmenil podstatnú podmienku zájazdu pri súčasnom neprijatí poskytnutých náhradných služieb navrhovateľmi, súd prvého stupňa vyhodnotil ako dôvodný. Zároveň skonštatoval, že navrhovateľom patrí popri žalovanej istine

aj úrok z omeškania, keďže odporca sa dostal s peňažným plnením do omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po dni uvedenom v predžalobnej výzve na zaplatenie uplatneného nároku. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, dospel k záveru, že v danom prípade navrhovatelia nepreukázali značný zásah do ich práva na ochranu života a zdravia, nimi uvádzané zdravotné problémy neboli spôsobiteľé zasiahnuť do ich zdravotného stavu natoľko, aby tento zásah bol obzvlášť závažný a jeho následkom by došlo k ohrozeniu ich zdravia alebo života v značnej miere; rovnako dospel k záveru, že stratou dobrého pocitu z dovolenky nedošlo k zásahu do ich osobnostného práva na ochranu cti a dôstojnosti a navrhovatelia nepreukázali, že odporca zasiahol do ich občianskej cti; v danom prípade neboli naplnené zvýšené požiadavky na priznanie nemajetkovej ujmy.

Na základe uvedeného súd prvého stupňa uzavrel, že za dostatočnú náhradu, ktorou bola reparovaná aj strata pôžitku z dovolenky navrhovateľov, považoval priznanú časť žalovaného nároku spočívajúcu v rozdieli medzi spotrebovanou časťou dovolenky a časťou, ktorú navrhovatelia fakticky nevyužili, a to vo finančnom vyjadrení, vo výške, v akej si ho uplatnili navrhovatelia vychádzajúc z výpočtu odporcu vypracovaného pre iného objednávateľa totožného zájazdu.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, keď vychádzal z toho, že navrhovatelia si uplatnili v jednom návrhu na začatie konania dva samostatné nároky, z ktorých úspešní boli v jednom z nich, úspech v konaní mali teda čiastočný, rovnaký ako úspech odporcu.

Proti rozhodnutiu v časti o náhrade nemajetkovej ujmy a v časti o náhrade trov konania podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovatelia v 1/ a 2/ rade navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil. V odvolaní namietali, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.), keďže z vykonaných dôkazov vyplynulo, že podmienka značného zásahu do osobnostných práv navrhovateľov bola naplnená a navrhovatelia tak majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Na základe nesprávneho skutkového posúdenia neboli navrhovateľom priznané trovy konania, preto odvolaním napadnuté rozhodnutie je podľa odvolateľov nesprávne aj v časti, v ktorej rozhodol o náhrade trov konania, nakoľko výrok o náhrade trov konania je závislý od výroku o náhrade nemajetkovej ujmy.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľov vyjadril v písomnom podaní doručenom súdu prvého stupňa dňa 15.04.2014, v ktorom uviedol, že vo veci existujúca právna úprava neumožňuje vyhovieť žalobe a v konaní neboli preukázané skutkové okolnosti naplňajúce právnu úpravu, ktorej sa domáhajú navrhovatelia a z uvedených dôvodov považuje odvolanie navrhovateľov za nedôvodné.

Navrhovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 01.06.2015 zobrali nimi podané odvolanie zo dňa 4.12.2013 proti predmetnému rozsudku späť.

Podľa ust. § 207 ods. 1 O.s.p. vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia. Podľa § 207 ods. 2 O.s.p. dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak niekto vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 207 ods. 3 O.s.p. ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa ust. § 222 ods.1O.s.p. ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Odvolací súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a pri rozhodovaní prihliadal na okolnosť, že k späťvzatiu odvolania podaného navrhovateľmi proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č.k. 24C/358/2011-237 zo dňa 14.10.2013 došlo v čase, kedy o ňom nebolo odvolacím súdom rozhodnuté.

Z hore uvedených dôvodov preto odvolací súd odvolacie konanie o odvolaní navrhovateľov v 1/ a 2/ rade zastavil (§ 207 O.s.p.).

Proti rozsudku podal odvolanie aj odporca, a to proti výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade 364,50 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 27.10.2010 do zaplatenia a proti výroku, ktorým súd rozhodol o trovách konania namietajúc, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 O.s.p. , keď súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaateľ poukázal na to, že navrhovatelia mali uzavreté komplexné cestovné poistenie, ktoré pokrývalo aj riziko predčasného návratu, neuplatnili si voči príslušnej poisťovni nárok z titulu predčasného návratu, pričom iní účastníci zájazdu disponujúci rovnakým poistením ako navrhovatelia, si voči poisťovni uvedený nárok uplatnili a týmto bolo plnenie uhradené zmluvne dohodnutou poisťovňou (a tieto skutočnosti odporca v konaní preukázal). Podľa jeho názoru navrhovatelia z dôvodu vlastnej nečinnosti nevyužili zmluvne dohodnutú možnosť pokrytia poistného rizika spôsobom, ktorý bol bezproblémový, nevyžadoval žiadne ďalšie náklady, nehrozil vznikom ďalšej škody, pričom nesplnenie preventívnej povinnosti navrhovateľov podľa § 415 Občianskeho zákonníka nemôže byť na ujmu odporcovi, a to aj v prípade, ak by boli splnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu; práve za situácie existencie vzniku škody, je poškodená strana povinná plniť prevenčnú povinnosť a v prípade, ak si ju nesplní, je povinná znášať zákonné následky. K zmenšeniu majetku u navrhovateľov z uvedeného dôvodu by podľa názoru odporcu došlo len z dôvodov na strane navrhovateľov, pre neplnenie ich zákonných povinností, preto uplatňovanie akýchkoľvek nárokov voči odporcovi je nedôvodné. Zároveň uviedol, že okrem uvedených skutočností, nie je možné prehliadnuť, že uplatnenie akýchkoľvek nárokov voči odporcovi neexistovali žiadne dôvody ani čo do podstaty, keď v zmysle zákona a zmluvne dohodnutých podmienok bolo zabezpečené pokračovanie v zájazde, a teda predčasné ukončenie nebolo nutné, ale bolo výsledkom výlučne rozhodnutia navrhovateľov.

V súvislosti s napadnutým výrokom o trovách konania, odporca v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil, že v danom prípade boli uplatnené dva samostatné nároky, v ktorých v jednom z nich boli úspešní navrhovatelia pri rovnakom úspechu odporcu v druhom z nich, nakoľko podľa názoru odporcu vo veci nie je rozhodujúci počet uplatnených nárokov, ale ich výška. Ak teda v predmetnej veci bola žalovaná suma 3 138,57 eur, nieje možné považovať úspech navrhovateľov v sume 364,50 eur za totožný s úspechom odporcu, nakoľko priznaná suma predstavuje cca 12% zo žalovanej sumy a uvedené je základom pre určenie pomeru úspechu a neúspechu vo veci, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodovanie o náhrade trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že v predmetnej veci je úspech odporcu cca 80% a uvedené je podľa jeho názoru nevyhnutné zohľadniť aj v rozhodovaní o trovách konania.

Na základe uvedeného odporca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne aj v časti o zaplatenie 364,50 eur s príslušenstvom a navrhovateľov zaviazže spoločne a nerozdielne k náhrade trov odporcu vo výške 1 708,92 eur.

Navrhovatelia sa k odvolaniu odporcu nevyjadřili.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a ani dokazovanie doplniť a dospel k záveru, že odvolanie odporcu proti výroku súdu prvého stupňa, ktorým mu uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 364,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 27.10.2010 do zaplatenia nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu navrhovateľa v 1/ rade na zaplatenie 364,50 eur spolu s úrokom z omeškania, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 219 ods. 1,2 O.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade 364,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 27.10.2010 do zaplatenia a v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že odporca ako cestovná kancelária uzatvoril s navrhovateľmi v 1/ a 2/ rade ako objednávateľmi zmluvu o obstaraní zájazdu v destinácii Taliansko - Kalábria, v hoteli Le Castella v termíne od 21.07.2009 do 31.07.2009 s dohodnutou cenou 2 092,38 eur pre dve dospelé osoby a jedno maloleté dieťa. Počas trvania zájazdu odporca zmenil miesto pobytu a ubytovanie oproti zmluvne dohodnutým podmienkam, a to do rezortu Garden Resort Calabria;

k uvedenému pristúpil z dôvodu problému s vodou v pôvodnom rezorte, podľa neskorších zistení kontaminovanou fekálnou baktériou, v dôsledku ktorej mali účastníci zájazdu zdravotné problémy (vrátane navrhovateľky v 2/ rade), taliansky partner odporcu hotel uzavrel a vec je predmetom doposiaľ neukončeného trestného konania. Navrhovatelia sa po reklamovaní náhradne poskytnutých služieb vrátili na Slovensko pred dohodnutým termínom ukončenia zájazdu a od odporcu požadovali sumu vo výške nespotrebovanej ceny zájazdu ako aj finančné zadosťučinenie za zásah do ich práva na zdravie a ľudskú dôstojnosť.

Podľa § 741k ods. 1 Občianskeho zákonníka ak po začatí zájazdu cestovná kancelária neposkytne objednávateľovi služby alebo ich podstatnú časť riadne a včas alebo zistí, že mu ich nebude môcť poskytnúť, aj keď ju k tomu zmluva zaviazala, je povinná bezodkladne urobiť také opatrenia, aby mohol zájazd pokračovať.

Podľa § 741k ods. 2 Občianskeho zákonníka ak pokračovanie zájazdu nemožno zabezpečiť inak ako prostredníctvom služieb nižšej kvality, než sú uvedené v zmluve, je cestovná kancelária povinná vrátiť objednávateľovi rozdiel ceny medzi ponúkanými a poskytnutými službami.

Podľa § 741k ods. 3 Občianskeho zákonníka ak služby podľa odseku 2 nemožno zabezpečiť alebo ich objednávateľ neprijme, je cestovná kancelária povinná bezodkladne vrátiť objednávateľovi rozdiel ceny zájazdu. V prípade, že súčasťou zájazdu je aj doprava, je cestovná kancelária povinná poskytnúť objednávateľovi dopravu späť na miesto odchodu alebo na iné miesto návratu, s ktorým objednávateľ súhlasí, vrátane nevyhnutného náhradného ubytovania a stravovania. Ak je doprava uskutočnená iným dopravným prostriedkom, než ktorý bol dohodnutý v zmluve, je cestovná kancelária povinná:

a) vrátiť rozdiel ceny, ak je doprava uskutočnená za nižšie náklady,

b) rozdiel ceny uhradiť z vlastných prostriedkov, ak je doprava uskutočnená za vyššie náklady.

Súd prvého stupňa pri posúdení nároku na zaplatenie nespotrebovanej časti zájazdu vychádzal správne z ust. § 741k Občianskeho zákonníka, keď z obsahu požadovaného nároku a spôsobu jeho výpočtu vyplýva, že sa jedná o rozdiel ceny zájazdu podľa § 741k ods. 3 prvá veta Občianskeho zákonníka (hoci navrhovatelia v návrhu na začatie konania označili požadovaný nárok ako nárok na náhradu škody).

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že uvedené ustanovenie § 741k ods. 3 Občianskeho zákonníka rieši právne následky, ktoré nastanú v prípade, ak cestovná kancelária nemôže zabezpečiť pokračovanie v zájazde ani ponúknutím služieb nižšej kvality než boli dohodnuté v zmluve o zájazde alebo v prípade, ak objednávateľ neprijme ponúknuté služby nižšej kvality (čo je aj daný prípad) s tým, že objednávateľ nie je povinný takéto služby (nižšej kvality) prijať. Odmietnutie objednávateľa prijať ponúkané služby je pritom potrebné hodnotiť ako prejav smerujúci k ukončeniu zmluvného vzťahu, teda ako špecifický spôsob zániku zmluvy s dôsledkom ukladajúcim cestovnej kancelárii splnenie špecifickej povinnosti, a to vrátenie rozdielu ceny zájazdu.

Špecifický charakter povinnosti vrátenia rozdielu ceny zájazdu vychádza aj z celkovej právnej úpravy zmluvy o zájazde, ktorá nepredpokladá možnosť objednávateľa odstúpiť od zmluvy po začatí zájazdu a objednávateľ má tak v zásade právo iba na plnenie vyplývajúce z § 741k Občianskeho zákonníka. Na uvedenú povinnosť potom nemožno aplikovať ustanovenia § 741i a 741j Občianskeho zákonníka (možnosť zbavenia sa zodpovednosti za škodu). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na právne komentáre k ustanoveniu § 741k Občianskeho zákonníka, podľa ktorých týmto plnením (vyplatením rozdielu v cene zájazdu) nie je dotknuté právo objednávateľa na náhradu prípadnej škody, ktorá mu vadným plnením vznikla; uvedené nasvedčuje odlišnosti medzi nárokom na náhradu škody a nárokom na vrátenie rozdielu v cene zájazdu.

Ustanovenie § 741k Občianskeho zákonníka bolo implementované do právneho poriadku Slovenskej republiky zo smernice Rady č. 90/314/EHS z 13. júna 1990 o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb zákonom č. 281/2001 Z.z.; pričom implementované ustanovenie § 741k Občianskeho zákonníka kopíruje konštrukciu povinností cestovnej kancelárie upravenú v smernici, v rámci ktorej je povinnosť vrátiť rozdiel ceny zájazdu po začatí zájazdu („vyrovná sa so spotrebiteľom“ v prípade nemožnosti zabezpečenia opatrení na udržanie kontinuity balíka služieb) koncipovaná samostatne, teda mimo povinností cestovnej kancelárie, na ktoré sa vzťahuje zbavenie sa zodpovednosti za škodu. Je potrebné poukázať aj na právny názor počas súdneho konania vyslovený v uznesení odvolacieho súdu zo dňa 28.02.2013, č.k. 6Co/30/2013-168, ktorý zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa zo dňa 22.10.2012, č.k. 24C/358/2011-147 (o prerušení konania) tak, že návrh na prerušenie konania do

právoplatného skončenia trestného konania zamietol (v trestnom konaní sa riešila otázka spáchania trestného činu treťou osobou, ktorým došlo ku kontaminácii vody a na základe ktorého sa mala ustáliť zodpovednosť odporcu za škodu, resp. jeho prípadné zbavenie sa zodpovednosti za škodu). Odvolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že posúdenie kontaminácie vody príslušným orgánom činným v trestnom konaní nie je tou zásadnou otázkou, ktorá by mala mať pre toto konanie taký význam, že sa kvôli jej zodpovedaniu a vyriešeniu vyžaduje prerušenie konania, vzťah odporcu k tomu subjektu, ktorý spôsobil kontamináciu vody je svojou povahou a významom vzťahom sekundárnym k právnemu vzťahu vzniknutému medzi účastníkmi tohto konania.

Z uvedeného kontextu potom zároveň vyplýva, že na priznaný nárok nemá žiaden vplyv skutočnosť, či si navrhovatelia uplatnili nárok z titulu predčasného návratu voči príslušnej poisťovni s poukazom na skutočnosť, že neuplatnenie nároku na poistné plnenie vo všeobecnosti nemožno považovať za porušenie prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka.

Nemožno však prehliadnuť skutočnosť, že nárok na vrátenie ceny zájazdu v podstate vychádza z vadného plnenia objednávateľa, preto pri jeho uplatnení by mali byť splnené aspoň minimálne požiadavky na uplatnenie nárokov z vadného poskytnutia služieb objednávateľom.

Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď skúmal, či ponúknuté náhradné služby boli nižšej kvality ako služby dojednané v zmluve, a teda či išlo o oprávnené odmietnutie týchto služieb navrhovateľmi ako objednávateľmi zájazdu a či vadné služby boli riadne reklamované. V tejto súvislosti potom správne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď považoval reklamáciu navrhovateľov zo dňa 26.07.2009 (č.l. 59) za relevantný doklad na uplatnenie nároku na vrátenie finančného rozdielu a z výpovedí navrhovateľov, ale predovšetkým z popisu ponúkaných služieb v oboch rezortoch (zmluvne dohodnutom ako aj náhradne poskytnutom) uvedených v katalógu odporcu vyvodil, že náhradné služby poskytnuté odporcom boli nižšej kvality ako služby zmluvne dohodnuté.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti, ktorou zaviazal odporcu na povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade sumu 364,60 eur (ktorá nebola počas konania rozporovaná a ani v odvolaní spochybnená odporcom) je vecne správne a odvolacie námietky odporcu ohľadom zbavenia sa zodpovednosti za vzniknutú škodu ako aj zanedbanie prevenčnej povinnosti navrhovateľmi sú nedôvodné.

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade 364,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 27.10.2010 do zaplatenia podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 143 O.s.p. odporca, ktorý nemal úspech vo veci, má právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ak svojím správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania. Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Pokiaľ ide o napadnutý výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, týkajúci sa trov konania, ako vyplýva z odôvodnenia, súd prvého stupňa vychádzal z toho, že navrhovateľ si uplatnil dva nároky (rozdiel v cene vo výške 364,50 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 774,08 eur) a keďže v jednom nároku bol úspešný navrhovateľ a v druhom odporca, postupoval podľa § 142 ods. 2 O.s.p a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov konania.

Odvolací súd konštatuje, že uvedený postup nie je správny, keď vo veci nie je rozhodujúci počet uplatnených nárokov, ale ich výška. Navrhovatelia žiadali zaviazat' odporcu k povinnosti zaplatiť:

- navrhovateľovi v 1/ rade sumu 364,50 eur (rozdiel v cene zájazdu)
- navrhovateľovi v 1/ rade sumu 1 387,04 eur (nemajetkovú ujmu)
- navrhovateľovi v 2/ rade sumu 1 387,04 eur (nemajetkovú ujmu)

pričom v časti nároku o náhradu nemajetkovej ujmy nejde o nerozlučné spoločenstvo.

Z uvedeného vyplýva, že ak súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade rozdiel v cene zájazdu vo výške 364,50 eur (s príslušenstvom) a návrh navrhovateľov v 1/ a 2/ rade na náhradu nemajetkovej ujmy (každému po 1 387,04 eur) zamietol, bol v konaní úspešný odporca, a to voči navrhovateľovi v 1/ rade vo výške 58,40% (rozdiel úspechu odporcu vo výške 79,20% a úspechu navrhovateľa vo výške 20,80%) a voči navrhovateľovi v 2/ rade vo výške 100%. Podľa pravidiel úspechu v spore by potom mal mať nárok na náhradu trov konania odporca, a to v pomernej časti.

Odvolačný súd však pri posúdení nároku na náhradu trov konania dospel k záveru, že s poukazom na charakter sporu ako sporu spotrebiteľa proti dodávateľovi, z dôvodu potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa v situácii, keď nedošlo k poskytnutiu služieb rovnakej kvality ako boli dohodnuté v zmluve a za obzvlášť nepriaznivých okolností, v ktorých sa ocitli navrhovatelia (nepochybné vyplývajúce z obsahu spisu) pri takomto vadnom plnení, je namieste použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznať.

Na základe uvedeného odvolací súd zmenil podľa § 220 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a rozhodol tak, že odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 prvá veta, § 142 ods. 2 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľa v 1/ a 2/ rade procesne spôsobili zastavenie odvolacieho konania späťvzatím odvolania bez toho, aby odporca plnil to, čoho sa návrhom domáhali; v tomto prípade by boli povinní uhradiť trovy odvolacieho konania odporcovi. V časti nároku o zaplatenie rozdielu ceny zájazdu bol úspešný navrhovateľ v 1/ rade; v tomto prípade by mu patrila náhrada trov odvolacieho konania voči odporcovi. Účastníci konania si však trovy odvolacieho konania nevyčísľili v lehote do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku (na Krajskom súde v Bratislave, č. dverí 41 o 9.05 hod dňa 27.04.2016) na úradnej tabuli súdu dňa 21.04.2016 (oznam na úradnej tabuli zvesený dňa 28.04.2016). Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.